

«ЯКЩО ПИТАТИМУТЬ МЕНЕ, СКАЖІТЬ, ЩО СКОРО ПОВЕРНУСЬ»

Люди народжуються і вмирають, залишаючи свій слід на Землі, згадку про себе у сучасників. Добру або погану. В залежності від поведінки, суспільної значимості трудової діяльності та інших критеріїв оцінки гідності людини за час її земного життя.

Добрим теплим словом згадують колеги, колишні учні та їх батьки, знайомі подружжя педагогів Сологубів - Євгенію Петрівну та Миколу Івановича, життя яких, на жаль, обірвалось передчасно. У Євгенії Петрівни у лютому 1988 р. після тривалої тяжкої хвороби. У Миколи Івановича у липні 1994 р. Раптово, на ходу. Виходячи вранці з дому в особистих справах, попросив сусідів: «Якщо питатимуть мене, скажіть, що скоро повернусь». Не повернувся... Увечері привезли у труні. Так закінчився життєвий шлях.

А був він таким... Народилися Сологуби у різних регіонах України, Євгенія Петрівна - у селі Княгинин Демидівського району, що був під владою панської Польщі. Микола Іванович - у селі Ліплянщина Народицького району на Житомирщині, де була радянська влада. Дитинство їх понівечено лихоліттями війни і труднощами повоєнного часу. Життєві шляхи злилися у мальовничому історичному місті Кременці - центрі культури Волині у минулому. У 1952 р. після закінчення середньої школи вступили в Кременецький педінститут. Навчались на фізико-математичному факультеті. Покохали одне одного. Одружились. Микола Іванович брав участь у збиранні врожаю на цілині у 1956 р. Майже два роки служив в армії. Після повернення працював разом з дружиною у Горинській середній школі Кременецького району. У 1960 р. переїхали у Демидівський. Працювали у Боремельсь-

Він був справжнім педагогом-психологом. Мав ґрунтовні знання за фахом, постійно збагачував свою педагогічну скарбницю, підвищував учительську майстерність. Експериментував, удосконалювався...

Охоче допомагав учителям, учням, батькам у вирішенні навчально-виховних проблем. Від природи мав гарні задатки до музики та співу. Грав на багатьох музичних інструментах, керував учнівською самодіяльністю у школі. У 1965 р. за його активною участю Млинівська школа придбала музичні інструменти, і він створив учнівський духовий оркестр та керував ним протягом декількох років. Був постійним активним учасником учительського районного хору.

Не цурався ніякої роботи, яку доводилось виконувати у школі та вдома. Практично власними силами добував й облаштував трикімнатну квартиру біля своєї хати. Планував одночасно відзначити вихід на пенсію і справити новосілля. Не судилось. Двох днів не дожив до свого ювілею...

Десь за тиждень до цього рокового дня ми стояли з Миколою Івановичем біля могили його дружини, дивились на фотографію на обеліску, згадували роки спільної праці, говорили про жорстокість долі цієї скромної, порядної людини - педагога, матері, дружини.

А Євгенія Петрівна, справді, не поступалася за фахом своєму чоловіку. Учні горнулися до неї, відкривали свою душу перед улюбленою вчителькою з добрим материнським серцем, вимогливим педагогом. Її шанували у педколективі за щире відвертість, цінні зауваження, поради...

Не довелося Євгенії Петрівні дочекатися внуків, доглядати і виховувати їх. Хоч мріяла про це, як кожна любляча бабуся. Спільно з

ині у минулому. У 1952 р. після закінчення середньої школи вступили в Кременецький педінститут. Навчались на фізико-математичному факультеті. Покохали одне одного. Одружились. Микола Іванович брав участь у збиранні врожаю на цілині у 1956 р. Майже два роки служив в армії. Після повернення працював разом з дружиною у Горинській середній школі Крем'янецького району. У 1960 р. переїхали у Демидівський. Працювали у Боремельській десятирічці. Микола Іванович пізніше був завучем, директором цієї школи.

Познайомились ми наприкінці серпня 1964 р. у Млинівській середній школі, директором якої було призначено мене, а його - заступником директора з навчально-виховної роботи. Це була життєрадісна, компанійська людина. Відверта, поміркована у своїх судженнях, доброзичлива. Він ніколи не старався догодити начальству, сміливо і безпосередньо висловлював свою думку з приводу тих чи інших питань і відстоював її. Правда, це не всім подобалось. Не всі керівники належно цінують підлеглих, якщо думка не співпадає з їх власною і не належить їм. Така вже історія людських стосунків...

А Євгенія Петрівна, справді, не поступалася за фактом своєму чоловіку. Учні горнулися до неї, відкривали свою душу перед улюбленою вчителькою з добрим материнським серцем, вимогливим педагогом. Її шанували у педколективі за щире відвертість, цінні зауваження, поради...

Не довелося Євгенії Петрівні дочекатися внуків, доглядати і виховувати їх. Хоч мріяла про це, як кожна любляча бабуся. Спільно з чоловіком виростили і гарно виховали, вивели, як кажуть, у люди своїх дочок - Людмилу та Ірину. Обидві здобули вищу освіту, успішно працюють, доглядають своїх дітей, створюють сімейний затишок. Одне слово, достойні своїх шанованих батьків. Їм і їх дітям гідно продовжувати славний родовід Сологубів і батьків своїх чоловіків.

Минуть роки. Минуть десятиліття. А в пам'яті вдячних знайомих сучасників довго житимуть спогади про подружжя достойних педагогів Сологубів. Частіше згадуймо їх. Вони заслужили цього. Хай ніколи не в'януть квіти на їх дбайливо доглянутих могилах.

Степан ВАЛЬЧУН,
колишній директор
Млинівської середньої
школи №1.